

200700733/1.

Datum uitspraak: 6 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/22081 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 12 december 2006 in het
geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 april 2006 heeft appellant (hierna: het COA) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om voortzetting van de verstrekkingen op de voet van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 december 2006, verzonden op 27 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat het COA een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft het COA bij brief, ter post bezorgd op 24 januari 2007 en bij de Afdeling binnengekomen op 25 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 maart 2007 heeft de vreemdeling een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven, in hun onderlinge samenhang gelezen, klaagt het COA dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het bij haar bestreden besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen, omdat het aan het COA was bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) te informeren naar de stand van zaken in de procedure over de toepassing van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), zonodig het desbetreffende besluit af te wachten dan wel te bespoedigen alvorens op de aanvraag te beslissen en het COA zonder enige inhoudelijke beoordeling van de medische situatie van de echtgenote van de vreemdeling de aanvraag heeft afgewezen. Hiertoe voert het aan dat de rechtbank aldus heeft miskend dat, samengevat weergegeven, het recht op opvang eerst ontstaat wanneer de minister heeft vastgesteld dat artikel 64 van de Vw 2000 op de vreemdeling van toepassing is, dan wel sprake is van een situatie analoog aan artikel 64 van de Vw 2000 en het COA niet gehouden was het tijdstip van zijn besluitvorming af te stemmen op dat van de minister.

2.1.1. Ingevolge artikel 3a, eerste lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: de Wet COA), zijn, in afwijking van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000 de afdelingen 1, 3 en 4 van hoofdstuk 7 van die wet, van toepassing op besluiten in het kader van het onthouden dan wel de beëindiging van verstrekkingen bij of krachtens de Wet COA.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, is het COA onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers.

Ingevolge het tweede lid kan de minister het COA taken, als

bedoeld in het eerste lid, opdragen met betrekking tot andere categorieën vreemdelingen.

In artikel 12 is bepaald dat de minister regels kan stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid.

Krachtens die bepaling heeft de minister de Rva 2005 vastgesteld.

In artikel 3 van de Rva 2005 is bepaald, aan welke categorieën asielzoekers of daarmee gelijk te stellen categorieën vreemdelingen door het COA opvang wordt geboden.

In artikel 3, derde lid, aanhef en onder f en g, zijn als een zodanige gelijkgestelde categorie aangewezen de vreemdeling wiens uitzetting op grond van artikel 64 van de Vw 2000 achterwege blijft en de vreemdeling die rechtmatig in Nederland verblijft, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f of h van de Vw 2000, en zich naar het oordeel van de minister, feitelijk in dezelfde situatie bevindt als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000.

In artikel 4, derde lid, is bepaald dat het enkele beroep op artikel 64 van de Vw 2000 dan wel het beroep op de daarmee gelijk te stellen feitelijke situatie, als bedoeld in artikel 3, derde lid, aanhef en onder g, geen recht op opvang genereert.

In artikel 64 van de Vw 2000 is bepaald dat uitzetting achterwege blijft zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen.

2.1.2. Blijkens de toelichting op artikel 3, derde lid, aanhef en onder f, van de Rva 2005 en artikel 4, vierde lid, van de Rva 2005 (ten tijde van belang artikel 4, derde lid, van de Rva 2005) ontstaat eerst aanspraak op opvangvoorzieningen nadat de minister heeft vastgesteld dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000. De vreemdeling heeft op 24 maart 2006 een aanvraag bij de minister ingediend om vast te stellen dat sprake is van een situatie analoog aan artikel 64 van de Vw 2000 en op 30 maart 2006 het COA verzocht om voortzetting van de verstrekkingen. De omstandigheid dat de minister ten tijde van het besluit van het COA van 13 april 2006 nog geen besluit op evenbedoelde aanvraag had genomen, leidt, gelet op het in de Rva 2005 neergelegde stelsel, niet tot de conclusie dat het COA dit besluit had moeten afwachten of bespoedigen, dan wel zelf in de beoordeling van de minister had moeten treden. Het staat de vreemdeling vrij opnieuw een aanvraag om voortzetting van de verstrekkingen in te dienen zodra de minister (thans: de Staatssecretaris van Justitie) een besluit heeft genomen. Gezien het vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat het bij haar bestreden besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen.

De grieven slagen.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 13 april 2006 van het COA alsnog ongegrond verklaren.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 12 december 2006 in zaak no. AWB 06/22081;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

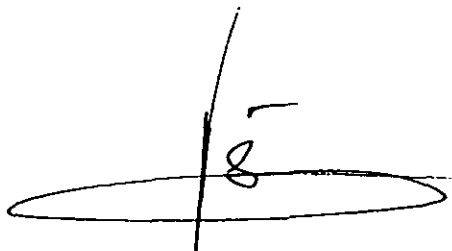
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juni 2007

32-491.

Verzonden: 6 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

A1

Aartsen Hekman Lodder Advocaten
Van Asch van Wijckskade 31-I
3512 VR UTRECHT

Centraal Bureau

2704

datum
ons kenmerk
onderwerp
inlichtingen bij
doorkiesnummer
fax
bijlage(n)
uw brief

13 april 2006
BJZ/MK/06u.001540
Verzoek om continuering opvang familie
M. Kouskoussouzi
070 - 372 73 16
070 - 372 72 72
30 maart 2006

INDnr. 0110.17.8090

Sir Winston Churchilllaan 366
2285 SJ Rijswijk
postbus 3002
2280 ME Rijswijk
telefoon 070 372 70 00

Geachte heer Hekman,

Bij schrijven van 30 maart 2006 heeft u namens uw cliënte, familie
het COA verzocht de opvang van uw cliënte te continueren.

Besluit

Het verzoek om continuering van de opvang van uw cliënte wordt afgewezen

Motivering van de beschikking

Bij besluit van 22 april 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, namens deze de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), de asielaanvraag van uw cliënte afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 24 maart 2004 ongegrond verklaard door de Rechtbank 's-Gravenhage. Tegen deze uitspraak heeft uw cliënte geen hoger beroep aangetekend.

De beslissing van 22 april 2002 is een meeromvattende beschikking als bedoeld in artikel 45 van de Vreemdelingenwet 2000, voor wat betreft de rechtsgevolgen. Dat houdt in dat de afwijzing van de door uw cliënte ingediende aanvraag om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen op grond van het bepaalde in artikel 45, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 van rechtswege tot gevolg heeft dat de daarin bedoelde verstrekkingen worden beëindigd.

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

De IND heeft bij brief van 2 september 2004 het COA medegedeeld dat uw cliënte rechtmatig verwijderbaar is geworden in haar asielaanvraag en dat de rechtsgevolgen van artikel 45 Vreemdelingenwet 2000 in werking zijn getreden. Het COA kan aldus niet zelfstandig beslissen omtrent het eindigen van de verstrekkingen. Ingevolge artikel 45 van de Vw 2000 eindigen de verstrekkingen immers van rechtswege.

Bij uitspraak van 2 maart 2005 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, in afwijking van eerdere uitspraken, bepaald dat het COA een voor beroep vatbare beslissing dient te nemen op een verzoek om continuering van de opvang (AbRvS, 2 maart 2005, no. 200407732). Overigens heeft de Afdeling in lijn met eerdere uitspraken nogmaals bepaald dat, indien er sprake is van een meermvattende beschikking, de geboden verstrekkingen van rechtswege eindigen en het COA in dat opzicht geen zelfstandige beslissingsbevoegdheid toekomt (AbRvS, 18 mei 2005, no. 200500425).

Het COA kan alleen tot continuering van de verstrekkingen overgaan indien uw cliënte behoort tot een van de categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005). Hierbij merk ik op dat de Rva een ministeriële regeling is en derhalve geen beleidsregel, waarvoor de inherente afwijkingsbevoegdheid ex artikel 4:84 van de Awb geldt. Dit artikel geldt nu juist echter niet ten aanzien van de Rva, zodat aan het COA geen zelfstandige beoordelingsruimte toekomt.

In uw schrijven van 30 maart 2006 heeft u het COA verzocht de uitzetting van uw cliënte op te schorten totdat de IND een besluit zou nemen op uw verzoek om vast te stellen dat er sprake is van een situatie analoog aan artikel 64 Vw. Dit verzoek heeft het COA opgevat als een verzoek om continuering van de opvang.

Hierover merk ik op dat ingevolge artikel 4, vierde lid, van de Rva 2005 het enkele beroep op de analoge situatie van artikel 64 Vw geen recht op opvang genereert. Eerst nadat door de Minister, namens deze de IND, is vastgesteld dat uw cliënte niet in staat is om te reizen, bestaat er op grond van artikel 3, derde lid en sub g van de Rva 2005 een (nieuw) recht op opvang. De Minister heeft tot op heden niet geoordeeld dat uw cliënte niet in staat is om te reizen. Uw cliënte heeft thans op grond van artikel 3, derde lid en sub g van de Rva 2005 geen recht op op Rva-verstrekkingen van het COA.

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Voorts heeft u tegen de fictieve weigering van de IND, om binnen een termijn van één week een beslissing te nemen op uw verzoek om vast te stellen dat er sprake is van een situatie analoog artikel 64 Vw, bezwaar ingediend alsmede om een voorlopige voorziening verzocht bij de voorzieningenrechter. De voorlopige voorziening is bij uitspraak 7 april 2006 afgewezen.

Gezien het feit dat uw cliënt niet behoort tot een van de andere categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid van de Rva 2005, heeft uw cliënt derhalve geen (nieuw) recht op verstrekkingen.

Rechtsmiddelen

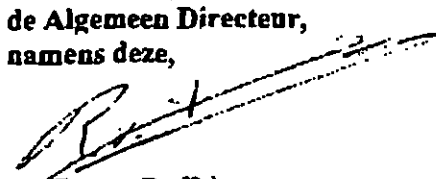
Tegen deze beschikking kan beroep worden ingesteld bij de voorzitter van de Vreemdelingenkamer van de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage. Het beroep moet binnen 4 weken na de dag van verzending van dit besluit worden ingesteld.

Het beroepschrift dient u te richten aan:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken
Postbus 1601
2003 BR Haarlem
(faxnummer: 023 - 512 67 36)

Een ingediend beroepschrift heeft geen schorsende werking. Ter verkrijging van schorsende werking dient u samen met het beroepschrift een verzoek om een voorlopige voorziening in te dienen. Pas wanneer de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening heeft toegewezen kan er een recht op verstrekkingen ontstaan.

Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers
namens deze,
de Algemeen Directeur,
namens deze,

Mr. R. van Duffelen
Senior Bedrijfsjurist Directie Beleid en Juridische Zaken

2

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 06/22081 COA

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.
12 december 2006

inzake

geboren op van Kazachstaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. A.H. Hekman, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA), verweerder,

Inleiding

1.1 Eiser en zijn gezin; de familie (hierna: eiser) hebben op 30 maart 2006 een verzoek gedaan om continuïerung van de opvangvoorzieningen. Bij beschikking van 13 april 2006 heeft verweerder dit verzoek afgewezen. Hiertegen richt zich het onderhavige beroep.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 31 oktober 2006, waar eiser niet is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 In dit geding dient de rechtbank te beoordelen verweerder op goede gronden het verzoek om continuïerung van de opvang van 30 maart 2006 heeft geweigerd.

2.2 Verweerder heeft de bestreden beslissing, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Verweerder toetst het verzoek om continuïerung van de opvang aan de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005). Eiser valt niet onder een van de categorieën genoemd in artikel 3, tweede en derde lid van de Rva 2005 en derhalve wordt het verzoek om continuïerung van de opvang afgewezen. Met betrekking tot eisers standpunt dat verweerder hangende het oordeel van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) op zijn aanvraag om analoge toepassing van artikel 64 van de Vw de Rva-verstrekkingen dient te continueren, stelt verweerder zich op het standpunt dat pas indien de IND heeft vastgesteld dat eiser niet in staat is om te reizen en artikel 64 Vw dan wel een analoge situatie op eiser van toepassing is, het recht op opvang kan ontstaan op grond van artikel 3, derde lid, sub f en g, van de Rva. Verweerder heeft hierin geen onderzoeksplicht. Gelet op het bepaalde in artikel 4, vierde lid, van de Rva 2005 genereert het enkele beroep op artikel 64 van de Vw en de analoge situatie van artikel 64 Vw geen recht op opvang.

zaaknummer: AWB 06/22081 COA

blad 2

Eiser bestrijdt dit besluit en voert daartegen aan dat verweerder niet redelijk handelt door prematuur, dan wil zeggen voordat de IND de artikel 64-situatie heeft beoordeeld, een besluit te nemen tot afwijzing van het verzoek om continuering van de opvangvoorzieningen. Temeer daar de IND alle feiten en omstandigheden zal moeten verzamelen om tot een goed oordeel te komen en verweerder dit niet doet. Verweerder heeft zonder de zaak inhoudelijk te beoordelen de aanvraag afgewezen. Ter zitting heeft eiser zich voorts op het standpunt gesteld dat verweerder en de IND naar elkaar verwijzen. Verweerder mag zich niet verschuilen achter de IND.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.3 De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiser valt onder de werking van de Vreemdelingenwet 2000 en dat met de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 24 maart 2004 ten aanzien van eiser de rechtsgevolgen van de meeromvattende beschikking van 22 april 2002 van de IND in werking zijn ingetreden en derhalve de verstrekkingen van eiser van rechtswege geëindigd zijn na afloop van de vertrektermijn van 28 dagen.

2.4 De rechtbank stelt voorts vast dat eiser en zijn gezin op 24 maart 2006 een verzoek hebben gedaan aan de IND om vast te stellen dat er sprake is van een situatie analoog aan die als bedoeld in artikel 64 Vw. Eiser en zijn gezin hebben op 30 maart 2006 een verzoek gedaan aan verweerder om continuering van de opvang tot het moment dat de IND een besluit heeft genomen op voornemd verzoek van 24 maart 2006. Bij besluit van 13 april 2006 heeft verweerder dit verzoek afgewezen.

2.5 Niet in geschil is dat verweerder op een verzoek om continuering van de opvang dient te beslissen, ook indien aan een dergelijk verzoek een meeromvattende beschikking ten grondslag ligt. In dit verband verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 2 maart 2005 (reg. nr. 200407732/1) en de uitspraak van 18 mei 2005 (JV 2005/257) waarin de uitspraak van 2 maart 2005 wordt bevestigd.

2.6 De rechtbank is allereerst van oordeel dat verweerder zich gelet op de tekst van de Rva terecht op het standpunt heeft gesteld dat verweerder alleen tot continuering van de verstrekkingen kan overgaan indien eiser behoort tot een van de categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005. Nu op het door eiser op 24 maart 2006 ingediende verzoek aan de IND om vast te stellen dat er sprake is van een situatie analoog als bedoeld in artikel 64 Vw nog niet is beslist, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank tevens terecht op het standpunt gesteld dat gelet op het bepaalde in artikel 4, vierde lid, van de Rva 2005, er op grond van de Rva -nog- geen recht op opvang is gegeneerd.

2.7 Niettemin is de rechtbank van oordeel dat de besluitvorming van verweerder in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel. Gelet op het feit dat het hier beslissingen betreft met een grote onderlinge samenhang had het op de weg van verweerder gelegen om alvorens een beslissing te nemen op het verzoek van eiser van 30 maart 2006 om continuering van de opvang, bij de IND te informeren naar de stand van zaken betreffende het verzoek om toepassing van artikel 64 Vw en zonodig de besluitvorming van de IND af te wachten dan wel te bespoedigen. Dit klemt te meer omdat zowel de opvang van vreemdelingen als procedures betreffende een verzoek om toepassing van artikel 64 Vw onder verantwoordelijkheid vallen van de minister voor vreemdelingenzaken en integratie. Aldus is

zaaknummer: AWB 06/22081 COA

blad 3

de rechtbank van oordeel dat verweerder zich met betrekking tot zijn verantwoordelijkheid aangaande de opvang van vreemdelingen - die zich beroepen op hun medische situatie - niet kan verschonen enkel stellende dat de het uitblijven van een beslissing betreffende een verzoek ingevolge artikel 64 Vw onder de verantwoordelijkheid valt de IND.

2.8 Bovendien is gebleken dat verweerder in de medische situatie van de echtgenote van eiser, mevrouw [naam], aanleiding heeft gezien om het Bureau Medische Advisering (BMA) om advies te vragen. De rechtbank leidt hieruit af dat het verzoek van eiser en zijn gezin van 24 maart 2006 aan de IND om vast te stellen dat er sprake is van een situatie analoog als bedoeld in artikel 64 Vw, dus niet zinledig is omdat de medische situatie van de echtgenote van eiser klaarblijkelijk aanleiding gaf om advies te vragen aan het BMA. In een dergelijke situatie acht de rechtbank het onzorgvuldig dat verweerder zonder enige inhoudelijke beoordeling van de medische situatie het verzoek om continuering van de opvang afwijst en zich op het standpunt stelt dat omdat door de IND nog niet is beslist op het verzoek van 24 maart 2006 verweerder mitsdien niet gehouden is om de opvang te continueren. Het ligt het naar het oordeel van de rechtbank op de weg van verweerder om tot afstemming te komen met de IND in zaken als de onderhavige waarin vreemdelingen die nog in de opvang verblijven bij de IND een beroep hebben gedaan op artikel 64 Vw dan wel een beroep op de daarmee gelijk te stellen feitelijke situatie. Aan eiser staan immers niet meer middelen ten dienste teneinde de besluitvorming van de IND te bespoedigen dan het instellen van rechtsmiddelen tegen het uitblijven van een beslissing, hetgeen eiser ook heeft gedaan op 6 april 2006.

Voorts is naar het oordeel van de rechtbank van belang dat uit de voorhanden zijnde gedingstukken niet blijkt dat verweerder schriftelijk heeft geïnformeerd bij de IND over de stand van zaken aangaande het verzoek van eiser en zijn gezin van 24 maart 2006 dan wel heeft getracht de besluitvorming te bespoedigen. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting aangegeven dat telefonisch contact is opgenomen met de IND en dat werd medegedeeld dat niet bekend is wanneer er een beslissing zou worden genomen. De rechtbank acht dit echter, daargelaten dat dit standpunt niet is onderbouwd bijvoorbeeld door middel van het overleggen van een telefoonnotitie van het betreffende gesprek met de IND, in dit kader onvoldoende.

2.9 Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond en komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder zal worden opgedragen een nieuwe beschikking te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.10 In dit geval ziet de rechtbank aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. De kosten zijn op grond van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1, waarde per punt € 322,-).

zaaknummer: AWB 06/22081 COA

blad 4

Beslissing

De rechtbank:

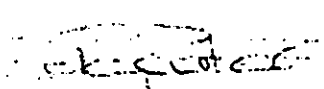
verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit;

draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak opnieuw te beslissen op de aanvraag van eiser en zijn gezin, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser moet voldoen;

Deze uitspraak is gedaan door mr. S.G.M. Buys, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 12 december 2006, in tegenwoordigheid van mr. E. de Ruiter als griffier.

de griffier

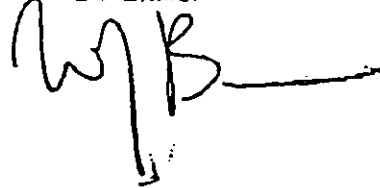

de rechter

afschrift verzonden op: 27 DEC. 2006

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

De Griffier

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

faxbericht

Centraal Bureau

aan Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
 t.a.v. Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 betreft , zaaknummer: AWB 06/22081 COA
 van Mw. mr. S.F. Leeuwin
 fax 070-3727272
 telefoonnummer 070-3727243
 datum 25 januari 2007
 aantal pagina's 14 (inclusief deze)
 afdeling Beleid en Juridische Zaken

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 JAN 2007	
BEHANDELD: DO:	PAR:

506-A

Edelachtbaar College,

Sir Winston Churchilllaan 366A
 2285 SJ Rijswijk
 postbus 3002
 2280 ME Rijswijk
 telefoon 070 772 70 00

Bijgevoegd het hoger beroepschrift inzake
 06/22081 COA.

zaaknummer AWB

Hoogachtend,

Mw. mr. S.F. Leeuwin

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC S'- GRAVENHAGE

Centraal Bureau

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DOOR:	PAR:

datum 24 januari 2007
omschrijving 07u.0003333
onderwerp procedurenummer 06/22081
inlichtingen bij Mr. S.F. Leeuwin
doorkiesnummer 070-3727243
fax 070-3727272
bijlage(n)
uw brief 27 december 2006

Sir Winston Churchilllaan 366
2285 SJ Rijswijk
postbus 3002
2280 AE Rijswijk
telefoon 070 372 70 00

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake:

Appellant:

Het bestuur van het Centraal Orgaan opvang
asielzoekers (COA), vertegenwoordigd door mw mr S.F.
Leeuwin

Verweerder:

vertegenwoordigd door mr A.H.

Hekman

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

1. Inleiding

1.1 Appellant (hierna: het COA) tekent hoger beroep aan tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken (hierna: de rechtbank), van 27 december 2006, kenmerk Awb 06/22081 (bijlage 1). De rechtbank heeft in deze uitspraak het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard en de beschikking van het COA van 13 april 2006 vernietigd.

1.2 Een overzicht van de processuele aanloop tot het hierboven genoemd besluit van appellant, is gegeven in de aangevallen uitspraak van 27 december 2006. Om herhalingen te voorkomen verwijst ik naar de aldaar geschetste processuele achtergronden.

2. Grieven

2.1 Het COA is van oordeel dat de aangevallen uitspraak niet in stand kan blijven. Hiertoe wordt door het COA twee grieven opgeworpen.

Grief I

2.2 De eerste grief van het COA richt zich tegen rechtsoverwegingen 2.6 en rechtsoverweging 2.7 waarin het volgende wordt overwogen:

" De rechtbank is allereerst van oordeel dat verweerder zich gelet op de tekst van de Rva terecht op het standpunt heeft gesteld dat verweerdeer alleen tot continuering van de verstrekkingen kan overgaan indien eiser behoort tot een van de categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005. Nu op het door eiser op 24 maart 2006 ingediende verzoek aan de IND om vast te stellen dat er sprake is van een situatie analoog als

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

bedoeld in artikel 64 VW nog niet is beslist, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank tevens terecht op het standpunt gesteld dat gelet op het bepaalde in artikel 4, vierde lid, van de Rva 2005, er op grond van de Rva-nog- geen recht op opvang is gegenereerd.

Niettemin is de rechtbank van oordeel dat de besluitvorming van verweerder in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel. Gelet op het feit dat het hier beslissingen betreft met een grote onderlinge samenhang had het op de weg van verweerder gelegen om alvorens een beslissing te nemen op het verzoek van eiser van 30 maart 2006 om continuering van de opvang, bij de IND te informeren naar de stand van zaken betreffende het verzoek om toepassing van artikel 64 Vw en zonodig de besluitvorming van de IND af te wachten dan wel te bespoedigen. Dit klemt te meer omdat zowel de opvang van vreemdelingen als procedure betreffende een verzoek om toepassing van artikel 64 Vw onder verantwoordelijkheid vallen van de minister voor vreemdelingenzaken en integratie. Aldus is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich met betrekking tot zijn verantwoordelijkheid aangaande de opvang van vreemdelingen-die zich beroepen op hun medische situatie- niet kan verschonen enkel stellende dat bij het uitblijven van een beslissing betreffende een verzoek ingevolge artikel 64 Vw onder verantwoordelijkheid valt van de IND."

Motivering:

De rechtbank geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting. De rechtbank is in rechtsoverweging 2.6 enerzijds van oordeel dat appellant gelet op de tekst van de Rva alleen tot continuering van de verstrekkingen kan overgaan indien verweerder behoort tot een van de categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005. De rechtbank oordeelt dat het aan de IND is om vast te stellen dat er sprake is van een situatie analoog als bedoeld in artikel 64 VW en nu hierop nog niet is beslist door de IND gelet op het bepaalde in artikel 4, vierde lid, van de Rva 2005, er op grond van de Rva-nog- geen

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

recht op opvang is gegeneerd. Anderzijds is de rechtbank in rechtsoverweging 2.7 van oordeel dat appellant zich met betrekking tot zijn verantwoordelijkheid aangaande de opvang van vreemdelingen-die zich beroepen op hun medische situatie- niet kan verschonen enkel stellende dat bij het uitblijven van een beslissing betreffende een verzoek ingevolge artikel 64 Vw onder verantwoordelijkheid valt van de IND.

Appellant dient een verzoek om continuering van de opvang te toetsen aan de Rva 2005. In de Rva 2005 is onder meer bepaald welke categorieën vreemdelingen er recht op opvang hebben (artikel 1, sub d, jo. artikel 3, tweede en derde lid). Verweerder valt niet onder een van deze genoemde categorieën. Dat brengt met zich mee dat verweerder geen recht op opvang heeft. De rechtbank miskend dat de Rva 2005 een ministeriële regeling is waarvoor niet de inherente afwijkingsbevoegdheid van artikel 4:84 Awb geldt. De inherente afwijkingsbevoegdheid geldt alleen voor beleidsregels. De Rva 2005 is aldus een algemeen verbindend voorschrift en bepaalt limitatief welke categorieën vreemdelingen in aanmerking komen voor opvang. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen heeft appellant een gebonden bevoegdheid ten aanzien van het beslissen op een verzoek om continuering van de opvang op grond van artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005 en bestaat er geen ruimte voor een eigen afweging.

Verweerder heeft de IND verzocht toepassing te geven aan een situatie analoog als bedoeld in artikel 64 Vw 2000. Ten aanzien van verweerder is door de IND echter niet vastgesteld dat er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 64 Vw 2000. Verweerder komt dan ook niet in aanmerking voor opvang aangezien verweerder niet valt onder de categorieën vreemdelingen die in aanmerking komen voor opvang en het enkele beroep op artikel 64 Vw 2000 danwel de situatie analoog daaraan geen recht op opvang genereert (artikel 3 jo. artikel 4 lid 3 Rva 2005). Datzelfde volgt uit het WBV 2004/59. Eerst wanneer de IND heeft vastgesteld dat er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 64 Vw 2000, danwel de situatie analoog aan artikel 64

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Vw 2000, kan er een recht op opvang ontstaan (artikel 3, derde lid, sub f en g Rva 2005). Een dergelijk oordeel is door de IND niet uitgesproken.

Appellant dient zich ten tijde van het nemen van een besluit te baseren op de op dat moment vaststaande feiten en omstandigheden. De rechtbank miskent dat verweerder, door een verzoek tot continuering van de Rva-verstrekingen te doen vóórdat de IND heeft vastgesteld dat er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 64 Vw 2000, verweerder zijn verzoek tot continuering prematuur heeft ingediend. Appellant is niet gehouden om het nemen van een besluit uit te stellen, totdat de IND een oordeel omtrent het beroep op de situatie analoog aan artikel 64 Vw 2000 heeft gegeven. Zoals reeds aangegeven dient appellant een verzoek tot (continuering van de) opvang te toetsen aan de bepalingen uit de Rva 2005. Eerst wanneer de IND heeft bepaald dat er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 64 Vw 2000, kan er een recht op opvang ontstaan (artikel 3, derde lid, sub f en h, Rva 2005). Indien verweerder op dat moment een verzoek tot continuering van de verstrekingen zal doen, is er een wettelijke grondslag waarop verweerder opvang verleend kan worden. Nu de IND op het moment van het verzoek tot continuering van de opvang een dergelijke vaststelling niet heeft gedaan, behoort verweerder niet tot de doelgroep als genoemd in artikel 3, tweede en derde lid, Rva 2005. Verweerder diende er dan ook van uit te gaan dat zijn verzoek zou worden afgewezen.

De rechtbank miskent dat het tot de bevoegdheid van het COA noch tot de taak van het COA behoort om in het geval een vreemdeling bij de IND heeft verzocht om toepassing van artikel 64 Vw 2000, bij de IND een spoedige besluitvorming te bewerkstelligen. Het ligt daarentegen op de weg van verweerder – welk immers de aanvrager is en derhalve belang heeft bij een besluit op zijn aanvraag bij de IND – om een vlotte besluitvorming door de IND trachten te bewerkstelligen. Zonodig kunnen daartoe de geëigende rechtsmiddelen worden aangewend.

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Grief II

2.3 De tweede grief van het COA richt zich tegen rechtsoverweging 2.3 waarin het volgende wordt overwogen:

"Bovendien is gebleken dat verweerder in de medische situatie van de echtgenote van eiser, mevrouw [naam] aanleiding heeft gezien om het Bureau Medische Advisering (BMA) om advies te vragen. De rechtbank leidt hieruit af dat het verzoek van eiser en zijn gezin van 24 maart 2006 aan de IND om vast te stellen dat er sprake is van een situatie analoog als bedoeld in artikel 64 Vw, dus niet zinledig is omdat de medische situatie van de echtgenote van eiser klaarblijkelijk aanleiding gaf om advies te vragen aan het BMA."

Motivering:

De rechtbank oordeelt dat verweerder het Bureau Medische Advisering om advies heeft gevraagd. Ik meen dat dit een kennelijke schrijffout is geweest. Op basis van A4.7.2 Vreemdelingencirculaire is niet het COA, maar de IND de instantie die het Bureau Medische Advisering om advies vraagt, indien de medische situatie daartoe aanleiding geeft. Dit is een standaardprocedure en zegt niets over de uitkomst van de aanvraag.

De rechtbank geeft met deze overweging impliciet aan dat het in de rede kan liggen om Rva-verstrekkingsen te bieden, in het geval een vreemdeling bij de IND een verzoek doet om toepassing van artikel 64 Vw 2000 en de IND in dat kader BMA-advies vraagt. De rechtbank miskent hiermee dat ook in een dergelijk geval niet is voldaan aan het gestelde in artikel 3, derde lid, sub f en g, Rva 2005. Op dat moment is er immers geen sprake van een vaststelling van de IND dat er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 64 Vw 2000, of een situatie analoog daaraan. De rechtbank gaat hiermee uit van een onjuiste rechtsopvatting en miskent dat artikel 4,

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

tweede lid, Rva 2005 uitdrukkelijk bepaalt dat het enkele beroep op artikel 64, danwel op de analoge situatie, geen recht op opvang genereert. Ook indien de IND aanleiding ziet om BMA-advies in te winnen, is er ingevolge artikel 4, tweede lid, Rva 2005 geen recht op opvang. Immers: de IND heeft nog niet bepaald dat er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 64 Vw 2000.

3 Conclusie

Gelet op het voorgaande stelt het COA zich op het standpunt dat de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken, van 12 december 2006, kenmerk Awb 06/22081 dient te worden vernietigd en dat het inleidende beroep ongegrond dient te worden verklaard.

Namens het bestuur van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers,

Mw mr S.F. Leeuwin

Jurist Afdeling Beleid & Juridische Zaken